

עבודה הלכות כלי המקדש והעובדים בו פ"ה

ז ובית יהיה לו מוכן במקדש והיא הנקראת לשכת כהן גדול. וכבודו ותפארתו שיהיה יושב במקדש כל היום ולא יצא אלא לביתו בלבד בלילה או שעה או שתיים ביום. ויהיה ביתו בירושלם ואינו זו משם:

הוא כן יצא ואלו
הוא כן יצא ואלו
הוא כן יצא ואלו
הוא כן יצא ואלו
הוא כן יצא ואלו

עבודה הלכות בית הבחירה פ"ו

ובמה נקדשה - במקדש ראשונה שקדשה שלמה שהוא קודש העזרה וירושלם לשעתה וקודש אותו לעתיד לבוא: טו לפיכך מקריבין הקרבנות כולן אע"פ שאין שם בית בניו ואוכלין קדשי קדשים בכל העזרה אע"פ שהיא חריבה ואינה מוקפת במחיצה. ואוכלין קדשים קלים ומעשר שני בכל ירושלם אף על פי שאין שם חומה. שקדושה הראשונה קדשה לשעתה וקדשה לעתיד לבוא: טז ולמה אני אומר במקדש וירושלם שקדושה ראשונה קדושתן לעתיד לבוא ובקדושת שאר ארץ ישראל לענין שביעית ומעשרות וכיוצא בהן לא קדשה לעתיד לבוא. לפי שקדושת המקדש וירושלם מפני השכינה ושכינה אינה בטלה. והרי הוא אומר והשמותי את מקדשיכם ואמרו חכמים אע"פ ששוממין בקדושתן הן עומדים

בגאון ש"מ
הוא כן יצא ואלו
הוא כן יצא ואלו
הוא כן יצא ואלו
הוא כן יצא ואלו

אזו גאגין

(ט) כל היודע את ה"מורה" רק מן הדפוסים שבידינו אינו יודע שהרמבם כתב "ירושלם" (ולא "ירושלים"), "ישעיה", "ירמיה" (ולא "ישעיהו", "ירמיהו"), "תלים" (ולא "תהלים").

הוא כן יצא ואלו
הוא כן יצא ואלו
הוא כן יצא ואלו
הוא כן יצא ואלו

חלק סליסי - פרק פ"ה

וקודש שיעובדי עבודה זרה היו מכונים קבנות היקליהם וקבנות צלמיהם בקיום הגבוה שקצא פס: גזל ההלים הקמים: ו. וקנה קסר יא בך קס א ב נ ו ע ה י ה ר המורתי בקיותו נקבוח שקבירים אשר פס: ו. ופרסם פס חוד האלוה. ויסד המצב. שיקדש הקדשים במקרב-והוא ענין אקרים: שכינה במקרב: ו. ובארזו כ ב ו ה י נ ו י ז י י. ביקרא יוקא: י. שיש בך ק ה ס א ב י נ ו י יסד המצב-רצוני לומר: יבית קדש הקדשים. וקבת זה אצלי-שקפני שניה מדעת הקדשם או דעולם-עבודת השקשם זה והוא האלוה. אין קפס שקני אדם היו קלם פונים למורה. ומקני זה קנה יא בך ק ה ס א ב י נ ו י למצב ביה המורתי-רצוני לומר: ביקדש-עד שקשים אחריו לשקש. הלא תראה: יישך א לי דעת קדשם וסודם לבעול בתקומות הקעות הם, מה פשו? אחרתים אף היכר ין ופניהם קדקה. ונקה משמיהם קדקה לשקש: ו.

וקנה זאת הפליאה - ואין קפס אצלי גם כן שנקיים אשר יקדו א בך ק ה ס א ב י נ ו י יסד המצב-רצוני לומר: יבית קדש הקדשים. וקבת זה אצלי-שקפני שניה מדעת הקדשם או דעולם-עבודת השקשם זה והוא האלוה. אין קפס שקני אדם היו קלם פונים למורה. ומקני זה קנה יא בך ק ה ס א ב י נ ו י למצב ביה המורתי-רצוני לומר: ביקדש-עד שקשים אחריו לשקש. הלא תראה: יישך א לי דעת קדשם וסודם לבעול בתקומות הקעות הם, מה פשו? אחרתים אף היכר ין ופניהם קדקה. ונקה משמיהם קדקה לשקש: ו.

אזו גאגין

"העתק הספר במדינת הים, העתיקו הנעלה ר' שמואל ב"ר אברהם שקייל בעכו, מכתבת הרב רבינו משה מאור הגולה ז"ל. וגם" זה מצא בסוף הספר מכתבת הרב ומלשונו:

בליל אחד בשבת, בארבעה ימים לירח אייר, נכנסתי לים. וכיום שבת, עשירי לאייר, שנת ארבעת אלפים והשע מאות וחמשה) ועשרים ליצירה, עמד עלינו נחשול שבים לטבענו, והיה זעף גדול בים. ונדרתי עלי ששני הימים האלה אצום בהן ואנהוג בהם העניית ציבור שלם, אני ואנשי ביתי וכל הנלוים עלי, ואצוה על בני להעשות כן עד סוף הדורות שיצאו מאתם, ויהנו צדקה כפי כוחם. ומנדרי שאהא אני יושב לבדי בעשירי באייר, לא אראה אדם, אלא מתפלל וקורא כל היום בני לבין עצמי, וכשמם שלא מצאתי בים אותו היום אלא הקבה - כך לא אראה אדם ולא אשב עימו, אלא אם כן נאנסתי. וליל אחד בשבת, שלושתי ימים לירח סיון, יצאתי מן הים בשלום ובאנו לעכו, וניצחתי מן השמה, והגענו לארץ ישראל. ויום זה נדרתי שיהא יום ששון ושמהת ומשתה ומתנות לאבינוים, אני וביתי עד סוף כל הדורות. וביום שלישי בשבת, ארבעה ימים לירח מרחשון, ונכנסתי לבית הגדול והקדוש ליצירה, יצאנו מעכו לעלות לירושלם תחת סכנה, ובאחד בשבת, תשעה בחודש, והתפללתי בן יום חמישי, ששה ימים לירח מרחשון. ובאחד בשבת, תשעה בחודש, יצאתי מירושלם להברון לנישק קברי אבותי במערה, ואותו יום עמדתי במערה והתפללתי, שבת לאל"ה על הכל ושני הימים האלה, שהם שני וחשיעי במרחשון, נדרתי שיהיו לי כמו יום טוב ותפילה ושמהת בה' ואכילה ושתייה. אלהים יעורני על הכל, ויקים לי נדרי לה' אשלם, אמן. וכשמם שוכתי להתפלל בה בחורבנה, כך אראה אני וכל ישראל כחמתה מהרה, אמנ"ל. בליל חמישי ויום שלישי" בשנים עשר בסיון ראה ה' בעיני ובה אחי בשלום, ועשיתי זה היום צדקה ותענית. עד כאן העתיק מכתבת אצבע איש האלהים רבינו משה ז"ל."

איגרת אל ר' יפת הדיין

ואני בכל זאת איגני קובל לא על חקם ולא על תלמיד ולא על בע ומלדע, וראוי לקבל עליך יותר מקלם, שאני והוא נאקא קרי"ה זצ"ל נאקה - ארבעתנו הלכנו בבית ה' ברגש²⁰, ולא שאלת ולא דרשת. ומן הדיו היה שלא אשיבך על קתב זה שהגיע עתה כעבור התרשאה²¹, אכל אהבתי צרוקה ושמונה²², ולקחתי יסד במקדשים ובקירות אחרת ה' לא אנהיה, ולא אהשב לך עיון וקשע, על²³ כל קשעים תקסה אהבה. והאל יודע כמה צר לי וקשה בעיני דסק נקו שאמרת²⁴, וכל אותו הענין הישב תרה לי עליו עד קנת. נאלו היית כאן אצלי הייתי עושה עקף קראי, נאקבד ואהנה אותך קפי כתי.

אזו גאגין
הוא כן יצא ואלו
הוא כן יצא ואלו
הוא כן יצא ואלו